Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθοῦσ' παρακεῖται εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Ἰουλίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 27

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΘΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 201)

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Εὔδρομος Οἰκία ἐδέησε νὰ σταματήσῃ. Ἂν καὶ δὲν ἦτο ἀκόμη νύξ, πυκνὴ ὁμίχλη συνεσκότιζεν ἤδη τὸ παγωμένον πεδίον· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σταθμεύσουν πρὸς ἀποφυγὴν ἀπευκταίου. Ἄλλως τε, καθὼς εἶχε προϊδῃ ὁ κύριος Σέργιος, τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πορθμοῦ, τὸ διασχιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ρεύματος, παρεῖχε πολλὰς ἀνωμαλίας. Ἡ ἅμαξα ὑφίστατο ἰσχυροὺς κλονισμοὺς καὶ οἱ ἵπποι προσέκοπτον σχεδὸν ἀνὰ πᾶν βῆμα.

Ἐν τούτοις εἶχον διανύσῃ δύο ὁλοκλήρους λεύγας. Ὅταν ἐστάθησαν οἱ ἵπποι, κατῆλθον ἐκ τῆς ἁμάξης ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη, ὅλοι δὲ ἐνησχολήθησαν εἰς τὸ νὰ προετοιμάσωσι τὰ τῆς σταθμεύσεως. Ἄλλως τε δὲν ἦτο δύσκολος, οὐδὲ ἀπῄτει πολλὴν ἐργασίαν. Οὔτε ξύλα εἶχον νὰ κόψουν ἀπὸ τὸ δάσος—ἐλλείφει δάσους,—οὔτε πυρὰν νὰνάψουν,—ἐλλείψει καυσίμου ὕλης,—οὔτε χόρτον νὰ κόψουν διὰ τὰ ζῷα. Ἀντ' αὐτῶν ὅμως ὑπῆρχεν ἡ Εὔδρομος Οἰκία παρέχουσα εἰς τοὺς ἐνοίκους της πάσας τὰς δυνατὰς ἀνέσεις, τὴν καλήν της θερμοκρασίαν, τὰς μαλακάς της κλίνας, τὴν ἐστρωμένην της τράπεζαν, τὴν αἰωνίαν της φιλοξενίαν.

Ἀφ' οὗ ἐφρόντισαν διὰ τὰ ζῷά των, ὁ κύριος Σέργιος καὶ οἱ συνταξειδιῶταί του ἐδείπνησαν, ἢ ἀκριβέστερον—ἐπειδὴ ἡ ὥρα δὲν ἦτο πολὺ προχωρημένη,—ἐγευμάτισαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ εὐθυμίαν.

«Ὤ! ὤ! ἀνέκραξεν εὐθυμότατος ὁ Κασκαμπέλ· εἶνε βέβαια ἡ πρώτη φορὰ ποῦ γευματίζουν Γάλλοι τόσῳ λαμπρὰ μέσ' 'στὴ μέση τοῦ Βεριγγείου Πορθμοῦ!

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Ἀλλὰ πρὶν περάσουν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέραι, λογαριάζω ὅτι θὰ ξαναναθήσωμεν σὲ καλλίτερο τραπέζι, αὐτὴ τὴ φορὰ πλέον εἰς τὴν ξηράν.

— Εἰς τὴν Νουμάναν; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Ὄχι, εἰς τὸ νησύδριον Διομήδην, ὅπου θὰ μείνωμεν μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Τὰ ἄλογά μας πηγαίνουν τόσον ἀργά, ὥστε θὰ χρειασθῇ μία ἑβδομὰς τοὐλάχιστον διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτήν.»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἂν καὶ μόλις ἦτο ἡ πέμπτη τῆς ἑσπέρας, ὅλοι κατεκλίθησαν πρὸς ὕπνον, μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ εὐχαρίστησιν, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς μακρᾶς ἐκείνης πορείας. Ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ γρυπνήσῃ κανεὶς πρὸς φύλαξιν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας.» Τί εἶχον νὰ φοβηθοῦν εἰς τοιαύτην ἔρημον; Ἄλλως τε καὶ κλέπται καὶ κακοποιοὶ ἂν ὑπῆρχον, ἤρκουν οἱ δύο σκύλοι, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσουν νὰ πλησιάσουν.

«Ὅλοι δὲ ἐνησχολήθησαν εἰς τὸ νὰ προετοιμάσωσι τὰ τῆς σταθμεύσεως».

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Σέργιος δὶς ἢ τρὶς ἐσηκώθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ παγωμένου πορθμοῦ, τὴν ὁποίαν μία ἀπότομος ὕψωσις τῆς θερμοκρασίας ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ. Ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδὲν ἀνησυχαστικὸν παρετήρησε.

Τὴν ἐπαύριον τὸ ταξείδιον ἐξηκολούθησεν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους. Κυρίως εἰπεῖν ἄλλη δυσκολία δὲν ὑπῆρχε, παρὰ μόνον ὁ κόπος. Μέχρι τῆς ὥρας τῆς νέας ἀναπαύσεως, διήνυσαν τρεῖς ὥρας.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν—25 Ὀκτωβρίου,—δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἐκκινήσουν πρὸ τῆς 9 τῆς πρωΐας, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μόλις ἔφεγγεν.

Ὁ κύριος Σέργιος παρετήρησεν ὅτι τὸ ψῦχος ἦτο ὀλιγώτερον δριμύ. Νέφη τινὰ συνεσωρεύοντο ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ ὁρίζοντος. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε κάποιαν τάσιν πρὸς ὕψωσιν.

— Δὲν μ' ἀρέσει αὐτό, Γιάννη! εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος. Ὅσῳ εὑρισκόμεθα εἰς τὸν πορθμόν, δὲν πρέπει νὰ παραπονούμεθα ἂν τὸ ψῦχος αὐξάνῃ· δυστυχῶς τὸ βαρόμετρον ἤρχισε νὰ πίπτῃ, μαζὶ μὲ τὸν ἄνεμον ὁ ὁποῖος τείνει νὰ κοπάσῃ ἐντελῶς. Ὅ,τι πρέπει νὰ ἀπευχώμεθα εἶνε προπάντων ἡ ὕψωσις τῆς θερμοκρασίας. Πρόσεχε, Γιάννη, νὰ ἐξετάζῃς καλὰ τὸ παγωμένον στρῶμα τοῦ πορθμοῦ· νὰ μὴ ἀφίσῃς νὰ σου διαφύγῃ

καμμία ἔνδειξις καὶ μὴ διστάσῃς νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ μας εἰδοποιήσῃς ἂν παρατηρήσῃς τίποτε δυσάρεστον.

— Νὰ εἶσθε ἥσυχος, κύριε Σέργιε!»

Προφανῶς, ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τῶν μέσων τοῦ Ἀπριλίου, αἱ παλιντροπίαι τῆς ἀτμοσφαίρας, τὰς ὁποίας ἐφοβεῖτο ὁ κύριος Σέργιος, δὲν θὰ παρετηροῦντο. Ἡ χειμερινὴ θερμοκρασία τότε θὰ ἦτο σταθερά. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ χειμὼν τώρα ἦτο ὄψιμος, εἰς τὰς ἀρχάς του, ἀνυψουμένης ἀκόμη καὶ καταπιπτούσης τῆς θερμοκρασίας, ἐδύνατο νὰ ἐπέλθῃ καμμία μερικὴ τῆξις τοῦ παγωμένου πεδίου.

Ἐξεκίνησαν ὑπὸ ἡμίφως ἀμυδρόν. Αἱ ἀσθενεῖς καὶ λίαν πλάγιαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν ἴσχυον νὰ διαπεράσουν τὴν πυκνὴν ὁμίχλην. Πρὸς ἐπίμετρον ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ χαράσσεται μέχρι τοῦ ζενίθ ὑπὸ νεφῶν ἐπιμήκων καὶ χαμηλῶν, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνεμος ἐξώθει ταχέως πρὸς βορρᾶν.

Ἐμπρὸς ὁ Γιάννης ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς τὸ στρῶμα τῆς χιόνος. τὸ ὁποῖον ἦτο ἤδη μαλακώτερον ἢ τὴν προτεραίαν. Ἐν τούτοις μέχρι τοῦ ἑσπερινοῦ σταθμοῦ διήνυσαν δύο λεύγας ἀκόμη, ἄνευ ἀπευκταίου.

Τὴν ἑπομένην — 27 Ὀκτωβρίου, — ἐξεκίνησαν εἰς τὰς δέκα. Ὁ κύριος Σέργιος ἀνησύχησε καὶ πάλιν ζωηρῶς, παρατηρήσας νέαν ἀνύψωσιν τῆς θερμοκρασίας, — φαινόμενον ἀληθῶς ἀσύνηθες καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν καὶ διὰ τὸν τόπον.

Ἐπειδὴ τὸ ψῦχος δὲν ἦτο πολὺ δριμύ, ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη, ἠθέλησαν νὰ κολουθήσουν ὀλίγον πεζῇ. Μὲ τὰ χονδρά των ὑποδήματα καὶ τὰ ἰνδικά των δίοπτρα, ἐβάδιζον ἀρκετὰ ἀπόπως. Ἐν τούτοις ἡ ἅμαξα δὲν ἐπροχώρει πολὺ ταχέως. Οἱ τροχοί της ἐβυθίζοντο βαθέως εἰς τοὺς σωροὺς τῆς χιόνος, ὅθεν μετὰ δυσκολίας ἐξεσύροντο, ὁσάκις δὲ προσέκοπτον κατὰ τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν ὀξυτιμήτων γωνιῶν τῶν παγώνων, παρήγοντο ἰσχυροὶ καὶ ἀναπόφευκτοι κλονισμοί. Ποῦ καί που, ὀγκώδεις πάγοι, συσσωρευμένοι οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἔφρασσον τὴν ὁδὸν καὶ ἡ ἅμαξα ἠναγκάζετο νὰ κάμνῃ μεγάλους ἐλιγμοὺς διὰ νὰ τους παρακάμπτῃ. Εὐτυχῶς ταῦτα ἦσαν πρὸς τὸ παρὸν τὰ μόνα ἐμπόδια. Τὸ στρῶμα τοῦ πάγου ἦτο παντοῦ στερεὸν καὶ ἀσάλευτον.

Ἐν τούτοις τὸ μὲν θερμόμετρον ἐξηκολούθει νὰνέρχεται, τὸ δὲ βαρόμετρον νὰ κατέρχεται... Ὁ κύριος Σέργιος ἦτο πολὺ ἀνήσυχος. Ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας αἱ γυναῖκες ἠναγκάσθησαν νὰ εἰσέλθουν πάλιν εἰς τὴν ἅμαξαν. Ἡ χιὼν ἤρχισε νὰ πίπτῃ ἀφθόνως εἰς μεκρὰς νιφάδας διαφανεῖς, ὡς ἂν ἦσαν ἕτοιμοι νὰ διαλυθῶσιν. Ὡμοίαζε μὲ βροχὴν πτίλων λευκῶν.

Ὁ Καῖσαρ Κασκαμπὲλ προσεκάλεσε τὸν κύριον Σέργιον νὰ στεγασθῇ ὑπὸ τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν, ἀλλ' αὐτὸς ἠρνήθη. Ὅ,τι θὰ ὑπέφερον οἱ συνταξειδιῶταί του, δὲν ἠδύνατο νὰ το ὑποφέρῃ καὶ αὐτός; Ἄλλως τε ἡ ἡμιτετηγμένη αὐτὴ χιὼν τον ἀνησύχει φοβερά. Ρευστοποιουμένη ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν τῆξιν τοῦ παγωμένου πορθμοῦ. Ἔπρεπε νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὸν Διομήδην, νὰ πατήσουν τὸ ἀσφαλὲς ἔδαφος τοῦ νησυδρίου.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέβαλλε νὰ μὴ προχωροῦν παρὰ μετ' ἐκτάκτων προφυλάξεων. Διὰ τοῦτο ὁ κύριος Σέργιος ἔκρινε καλὸν νὰ προχωρήσῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ Γιάννη, — προπορευομένου κατὰ ἑκατὸν βήματα τῆς ἁμάξης, — ἐνῷ ὁ Κασκαμπὲλ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἔμενον πλησίον τῶν ἵππων, οἱ ὁποῖοι συχνὰ ὠλίσθαινον. Ὁ κύριος Σέργιος, βαδίζων ἤδη πλησίον τοῦ Γιάννη, ἐκεσκόπει μὲ τὰς διόπτρας του τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, σκοτεινὸν καὶ ὁμιχλώδη. Εἰς πολὺ μικρὰν ἀπόστασιν ἠδύνατό τις πλέον νὰ διακρίνῃ τάντικείμενα καθαρῶς. Ὁ κύριος Σέργιος δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς σταθμεύσεως, ἂν ἡ στερεότης τοῦ παγωμένου στρώματος δὲν τῳ ἐφαίνετο ἤδη ἀρκετὰ ἐπισφαλής.

«Ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ πρέπει νὰ φθάσωμεν σήμερα εἰς τὸν Διομήδην, ἔλεγε.

— Πόσον νομίζετε ὅτι ἀπέχομεν; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Δυόμισυ λεύγας περίπου. Μᾶς μένουν ἀκόμη δύο ὧρει φωτός, ἢ μᾶλλον ἡμίφωτος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιτρέπει ὁπωσδήποτε νὰ διευθυνώμεθα. Πρέπει λοιπὸν νὰ σπεύσωμεν παντὶ σθένει νὰ φθάσωμεν πρὶν σκοτεινιάσῃ ἐντελῶς.

— Κύριε Σέργιε, θέλετε νὰ προχωρήσω, διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ ἴδω ποῦ εὑρίσκεται τὸ νησύδριον;

— Ὄχι, Γιάννη, ὄχι. Κινδυνεύεις νὰ χάσῃς τὸν δρόμον 'στὰ χιόνια καὶ τότε ἀλλοίμονον! Ἂς πηγαίνωμεν μὲ τὴν πυξίδα καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

— Ἀκοῦτε, κύριε Σέργιε; ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης κύψας.

Ὁ κ. Σέργιος τὸν ἐμιμήθη καὶ ἤκουσε πραγματικῶς ὑποκώφους κριγμούς, ὡς θραυομένης ὑάλου, ἀναδιδομένους ἐκ τοῦ παγωμένου στρώματος. Τί ἐσήμαινον τὰ κρακίσματα ἐκεῖνα; μερικὴν ἢ ὁλικὴν τῆξιν τοῦ πάγου; Ἐν τούτοις οὐδὲν ῥῆγμα ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὅσον ἔφθανεν ὁ ὀφθαλμός.

Ἡ θέσις των ἀπέβη ἐξόχως δεινή. Νὰ διέλθουν τὴν νύκτα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἐκινδύνευον σπουδαίως. Ὁ Διομήδης ἦτο τὸ μόνον καταφύγιον των παντοῦ ἄλλοῦ μέγας κίνδυνος καταστροφῆς, καταποντισμοῦ. Πῶς μετενόει τώρα ὁ κ. Σέργιος ποῦ δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ σταθῇ ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Πορτ-Κλαράνς!

Ἐπέστρεψαν καὶ ἀνεκοίνωσαν τοὺς φόβους των εἰς τὸν Κασκαμπέλ. Μόνον εἰς τὰς γυναῖκας δὲν εἶπον τίποτε. Πρὸς τί νὰ τας τρομάξουν ἀνωφελῶς; Καὶ ὑπεβοήθουν ὠθοῦντες ὅλοι τὴν ἅμαξαν καὶ ἀνακουφίζοντες τὰ κατακουρασμένα ζῷα.

Εἰς τὰς δύο ἡ χιὼν ἔπιπτεν ἐπαισθητῶς ἀραιοτέρα. Οὕτως ἠδύναντο νὰ βλέπουν καὶ νὰ διευθύνωνται κάπως καλλίτερα. Ὁ κύριος Σέργιος ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ σταματήσῃ, παρὰ μόνον ἀφ οὗ ἡ Εὐδρομος Οἰκία ἔφθανεν εἰς τὸ νησύδριον. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, ὁ Διομήδης ἀπεῖχεν ἤδη μόλις ἡμίσειαν λεύγαν πρὸς δυσμάς, θὰ ἤρκει δὲ ἐσπευσμένη πορεία ἡμισείας ἀκόμη ὥρας διὰ νὰ φθάσουν.

Δυστυχῶς τὸ ἡμίφως ἔγινε μετ' ὀλίγον ἀσθενέστερον. Διηυθύνοντο ἄρά γε καλῶς; Ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν ἴδιον δρόμον; Πῶς νὰ βεβαιωθοῦν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ δύο σκύλοι ἤρχισαν νὰ γαυγίζουν δυνατά. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ταυτοχρόνως ἠνοίχθη ἓν τῶν παραθύρων τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας καὶ ἡ Κορνηλία ἠρώτησε διατί νὰ γαυγίζουν ἔτσι τὰ σκυλιά. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξευρε νὰ τῃ ἀπαντήσῃ.

— Νὰ βγοῦμε ἔξω; ἠρώτησε πάλιν.

— Ὄχι, ὄχι καλὰ εἶσθε ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Μὰ ἂν τὰ σκυλιὰ εἶδαν κανένα ζῷον; καμμιὰ ἀρκοῦδα παραδείγματος χάριν;

— Θά μάς το 'ποῦν. Νὰ ἔχετε τὰ τουφέκια ἕτοιμα. Καὶ νὰ μὴ 'βγῇ ἔξω καμμιά!

— Κλεῖστε τὸ παράθυρό σας, κυρία Κασκαμπέλ, εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν οὔτε στιγμήν, καὶ δρόμο ἀμέσως!

Καὶ οἱ ἵπποι, οἱ ὁποῖοι εἶχον σταματήσῃ μόλις ἠκούσθησαν τὰ γαυγίσματα, ἐπανέλαβον τὸν κοπιώδη αὐτῶν δρόμον. Ἦσαν ἐξηντλημένοι εἰς ἄκρον καὶ ἐν τούτοις ἔσυρον τὴν ἅμαξαν μὲ πολλὴν ταχύτητα. Ἦτο προφανὲς μία ὑστάτη προσπάθεια καὶ δὲν θὰ ἐδράδυνον νὰ πέσουν, ἂν ἡ ἐσπευσμένη ἐκείνη πορεία ἐξηκολούθει.

Μόλις ἔφεγγε. Τὸ ἀμυδρὸν ἐκεῖνο φέγγος ἐφαίνετο μᾶλλον προερχόμενον ἐκ τῶν πάγων παρὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ οἱ σκύλοι ἐξηκολούθουν ὁλονὲν νὰ γαυγίζουν, νὰ τρέχουν ἐμπρός, νὰ σταματοῦν μὲ τὸ ρύγχος εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν οὐρὰν ἀκίνητον, καὶ πάλιν νὰ ἐπιστρέφουν πλησίον τῆς ἁμάξης.

— Κάτι τρέχει χωρὶς ἄλλο! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Νά, τὸ νησάκι Διομήδης! ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.

Καὶ ἔδειξε σωρὸν βράχων, διαφαινόμενον συγκεχυμένως εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου βημάτων πρὸς δυσμάς. Ἀπόδειξις δὲ ὅτι ὁ Γιάννης δὲν ἠπατᾶτο ἦτο, ὅτι ὁ σωρὸς ἐκεῖνος ἐστίζετο ὑπὸ μελανῶν στιγμῶν, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα ἀνεδεικνύετο ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῶν παγώνων.

«Πραγματικῶς, θὰ εἶνε τὸ νησάκι» εἶπεν ὁ κ. Σέργιος.

— Καλὲ δὲν σας φαίνονται σὰν νὰ κινοῦνται ἐκεῖνα τὰ μαῦρα πράγματα; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Κινοῦνται;

— Ναί!

— Τότε θὰ εἶνε φῶκαι... χιλιάδες φωκῶν...

— Χιλιάδες φωκῶν; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἀ! τί τύχη, κύριε! ἀνέκραξε τότε Μακρολέλεκας· ἂν μποροῦσαμε νὰ πιάσουμε μερικὲς νὰ τες δείχνουμε 'στὸν κόσμον! Θὰ κάμναμε τοῦ κόσμου τὸν παρά!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΩΟΦΙΛΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν φιλοζώους τόσον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν ζωήν των, ὅσον καὶ τοὺς ἀγαπῶντας τὰ ζῷα. Οἱ νεώτεροι ὅμως διὰ τοὺς δευτέρους παρεδέχθησαν ἄλλην λέξιν καὶ τοὺς ὠνόμασαν ζωοφίλους — ἴσως διὰ νὰ μὴ ἐπέρχεται σύγχυσις προκειμένου περὶ δύο τόσον ἀντιθέτων ἐννοιῶν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου. Ἑταιρία λοιπὸν ζωοφίλων ὠνομάσθη καὶ ἡ ἑταιρία, ἡ ὁποία ἱδρύθη πρό τινων ἡμερῶν ἐν Ἀθήναις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν προστασίαν τῶν ζώων κατὰ τῆς σκληρότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὦ, πόσον ὀλίγον κολακευτικὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἵδρυσις μιᾶς τοιαύτης ἑταιρίας! Φανταισθῆτε! νὰναγκάζωνται νὰ συνέλθουν, νὰ συνασπισθοῦν εἰς σωματεῖον, διὰ νὰ προστατεύσουν δυστυχῆ καὶ ἀνυπεράσπιστα ὄντα, βασανιζόμενα χωρὶς λόγον ὑπὸ ἡμίων ἀνθρωπομόρφων! Καὶ ὅμως τοιαῦται ἑταιρίαι ἱδρύθησαν καὶ λειτουργοῦν πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Φαίνεται ὅτι τὸ κακὸν εἶνε καὶ γενικὸν καὶ ἀναμφισβήτητον. Παντοῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι σκληροί, ἀγαπῶντες νὰ κακομεταχειρίζωνται τὰ ζῷα — καὶ πολλάκις μάλιστα, ὦ τί φρικτόν! ἀπὸ τὴν ἁπλῆν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ βασανίσουν ἓν πλᾶσμα ζῶν καὶ ἀσθενές, — παντοῦ ἑπομένως τὰ ζῷα ἔχουν ἀνάγκην προστασίας. Τὸ μόνον παρήγορον εἶνε ὅτι παντοῦ ἐπίσης εὑρίσκονται καὶ ἄνθρωποι ἀγαθοί, εὐαίσθητοι, πολιτισμένοι, ἀληθῶς εὐγενεῖς, προθυμοποιούμενοι νὰ ἐργασθῶσιν ἄνευ οὐδενὸς συμφέροντος ὑπὲρ τοιούτου σκοποῦ. Καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶνε βεβαίως — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλαὶ κυρίαι, — καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις λαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἑταιρίας τῶν Ζωοφίλων.

Ἀγαπᾶτε σεῖς τὰ ζῷα, μικροί μου φίλοι; Ὦ εἶμαι βέβαιος ὅτι τἀγαπᾶτε! Ἄνθη καὶ ζῷα εἰς ὅλας τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς εἶνε ἀγαπητά! Δὲν ἐννοῶ ὅτι τἀγαπᾶτε μὲ τὴν ὑπερβολικήν, τὴν τρελλήν, τὴν γελοίαν ἐκείνην ἀγάπην, ὅπως μερικοὶ ἀνωφελεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν κάμνουν ἄλλην δουλειὰν παρὰ νὰ λατρεύουν τὰ κακομαθημένα ζῷά των (ζῷα πολυτελείας ὡσεπιτοπλεῖστον καὶ ὄχι ζῷα ἀνάγκης) κατάντοῦν δὲ νὰ τἀγαποῦν πολλάκις περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους συγγενεῖς των! Ὄχι· ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην ἐκείνην τὴν λογικὴν καὶ μετρημένην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ὅλοι ὅσοι ἀναγνωρίζουν ὅτι πᾶν ζῷον ἔχει ἀνάγκας, τὰς ὁποίας ὀφείλουν ἂν δύνανται, νὰ θεραπεύσουν· ὅτι πᾶν ζῷον ἔχει ἀρετὰς καὶ προτερήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ σεβασθοῦν καὶ νὰ τιμήσουν· ὅτι πᾶν ἀσθενὲς ἔχει ἀνάγκην συμπαθείας καὶ προστασίας, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ τῳ χορηγήσουν, προξενοῦντες εἰς αὐτὸ πᾶσαν δυνατὴν εὐχαρίστησιν, ἢ τοὐλάχιστον ἀποτρέποντες ἀπ' αὐτοῦ τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον κινδυνεύει νὰ δοκιμάσῃ. Καὶ μὴ νομίσετε ὅτι ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προβῇ καμμίαν φορὰν μέχρι θυσίας. Ὁ Τριπούπης — καὶ δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἠγάπων πολὺ τὰ ζῷα, — ἐταξείδευε μίαν φορὰν δι' ἱστιοφόρου ὅτε ἕνας σκύλος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Παρεκάλεσε τὸν πλοίαρχον νὰ ρίψῃ μίαν λέμβον καὶ νὰ σώσῃ τὸ κινδυνεῦον ζῷον. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος, ἄνθρωπος σκληρόκαρδος, φρονῶν ὅτι ἡ ζωὴ ἑνὸς σκύλου δὲν ἠξίζε οὔτε τόσον κόπον, ἠρνήθη. Δὲν χάνει καιρὸν ὁ Τριπούπης, ἀποβάλλει μόνον τὸν ἐπενδύτην του καὶ πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔ, τί νὰ κάμῃ πλέον ὁ πλοίαρχος! Τώρα κινδυνεύει ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου... Ἡ λέμβος ρίπτεται καὶ ὁ σκύλος σώζεται!

Ἂν λοιπὸν εἶσθε ποτισμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτὴν — καὶ ἂν ἐξετάσετε καλὰ δὲν εἶνε μόνον εὐσπλαγχνίας αἴσθημα, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης, — δὲν ἔτυχε νὰ βδελυχθῆτε τὰ κακὰ ἐκεῖνα παιδία, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνουν καὶ βασανίζουν πτηνά, καὶ τὰ μαδοῦν ζωντανά, καὶ τοις ἐξορύσσουν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰ ἀπαγχονίζουν (διὰ νὰ αἰσθανθοῦν, φαίνεται, τὰς συγκινήσεις τοῦ ἡμίου!) καὶ τὰ πετροβολοῦν, καὶ καταστρέρουν ἢ ἁρπάζουν τὰς φωλεάς των; Δὲν ἔτυχε νὰ λυπηθῆτε καὶ αὐτοὺς τοὺς ποντικούς, τοὺς ὁποίους, ἀφ' οὗ τους συλλάβουν, ἔχουν τὴν σκληρότητα νὰ τους βρέχουν μὲ πετρέλαιον καὶ νὰ τους βάζουν φωτιά; Δέν σας ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ ἐλευθερώσετε κανένα κακόμοιρον σκύλον, τὸν ὁποῖον κατέστησεν ἔξαλλον καὶ παράφρονα τενεκὲς δεμένος εἰς τὴν οὐρὰν του ἀπὸ κακότροπον παιδίον; Δὲν συνετρίβη ἡ καρδία σας ὁσάκις εἴδατε — καὶ θὰ εἴδατε πολλάκις — καραγωγέα σκληρὸν νὰ κτυπᾷ ἀνηλεῶς, μέχρις ἐξοντώσεως, τὸ ταλαίπωρον ζῷόν του;

Πόσα καὶ πόσα δὲν βλέπομεν τοιαῦτα καθημερινῶς! Καὶ νὰ τἀπαριθμήσω ἀκόμη, λυποῦμαι. Ἡ πρὸς τὰ ζῷα βαρβαρότης εἶνε τόσον κοινή, δυστυχῶς, ὥστε ὅπου νὰ στραφῇ κανεὶς θὰ συναντήσῃ μὲ ἄλγος ἓν τοιοῦτον παράδειγμα. Μικροὶ καὶ μεγάλοι τὰ βασανίζουν τὰ ζῷα, τὰ τυραννοῦν, ὡς νὰ μὴ ἠσθάνοντο, ὡς νὰ μὴ εἶχαν νεῦρα καὶ ἐγκέφαλον. Καὶ διατί ὄχι; Ποῖος ἐσκέφθη ποτὲ νὰ κινήσῃ τὰς καρδίας των εἰς συμπάθειαν; ποῖος τοις ὡμίλησε ποτὲ διὰ τὰς ἀρετὰς τῶν θυμάτων των καὶ διὰ τὴν χρησιμότητα; ποῖος ἀνέλαβε νὰ τα ὑπερασπίσῃ τὰ ἀσθενῆ καὶ τὰ ἀνυπεράσπιστα, νὰ τιμωρήσῃ ἐπὶ τέλους τὰ κατὰ τῶν ζώων ἀδικήματα;

Αὐτὸς εἶνε σήμερον ὁ σκοπὸς τῆς Ζωοφίλου Ἑταιρίας. Ἀφ' ἑνὸς μὲν διαδίδουσα τὰς καταλλήλους γνώσεις, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐμπνεύσῃ δικαιότερα, ἐπιεικέστερα αἰσθήματα πρὸς τοὺς βασανιστάς· ἀφ' ἑτέρου δέ, ἀφ' οὗ ὅταν δὲν ἰσχύῃ ἡ πειθώ, ἰσχύει ἡ βία, — θὰ φροντίσῃ νὰ ἐπιβάλῃ τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε οἱ μένοντες σήμερον ἀτιμώρητοι, εἰς τὸ ἑξῆς — εἴτε μικροὶ εἶνε, εἴτε μεγάλοι, — νὰ τιμωροῦνται. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω, μικροί μου φίλοι, πόσον εἶνε εὐγενὴς ὁ σκοπὸς τῆς Ἑταιρίας. Ἡ καρδία σας, ἡ πλήρης βαθείας συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀδυνάτους καὶ καταπιεζομένους, σᾶς το λέγει καλλίτερα. Ἐγὼ μαντεύων τὴν διακαῆ σας ἐπιθυμίαν, — ἔπρεπε μᾶλλον νὰ σας εἴπω μὲ ποῖον τρόπον δύνασθε νὰ συντελέσητε καὶ σεῖς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ζωοφίλου κινήματος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη. Ὀλίγων ἡμερῶν ζωὴν ἀριθμεῖ μόλις ἡ Ἑταιρία καὶ μεταξὺ τῶν ἱδρυτῶν της μόνον αἱ πρῶται σκέψεις ἀντηλλάγησαν καὶ ἐτέθησαν αἱ πρῶται βάσεις. Ἀργότερα, ὅταν θὰ συγκροτηθῇ τελείως καὶ δημοσιευθῇ ὁ κανονισμός της, θὰ σας ξαναγράψω.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΥΧΝΟΣ

Ὁ Λύχνος εἰς τὸ λάδι του εἶχε πολὺ μεθύσῃ
καὶ ἀ ν α μ μ έ ν ο ς ἔφεγγεν ἀπάνω σὲ μιὰ βρύσι.
Θαμποφεγγιὰ 'ς τὸν Οὐρανὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ὁράδι
καὶ λὲς κι' ὁ λύχνος ἔλαμπε σὰν Ἥλιος... 'ς τὸ σ κ ο τ ά δι·
καὶ τἄστρα τὰ μικρόφωτα κυττάζοντας, γελάει
καὶ λέγει ὑπερήφανα: — «Ποιὸ σὰν ἐμὲ φωτάει;
Ἐδῶ ἂν με ἀφήσουνε νὰ φέγγω ὡς τὴν Αὐγὴ
Θὰ ἰδοῦν, πῶς εἶνε ἄχρηστος ὁ Ἥλιος εἰς τὴ Γῆ!»
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε· σιγὸ ἀέρι πιάνει
κι' ὁ λύχνος ὁ λαμπρόφωτος ὅλη τὴ λάμψι χάνει,
διὸ στεναγμοὺς ἀφίνει. .
καὶ σὰν...τὸ λύχνο σβύνει!
Αὐτὴ τὴν ὥραν ἄνθρωπος ἐπήγαινε 'ς τὴ βρύσι
καὶ ἄκουσε τί ἔλεγε ὁ λύχνος πρὶν νὰ σβύσῃ·
τὸν κύτταξε, τὸν ἄναψε κ' ὕστερ' αὐτὰ τοῦ λέει:
— Φέγγε καὶ σώπα, λύχνε μου, ὅσῳ τὸ φῶς σου καίει·
τὰ φῶτα ὅμως τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἥλιος ἢ τἄστέρι,
πάντα θὰ φέγγουνε τῆς Γῆς, εἶνε δὲν εἶν' ἀγέρι.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πολλάκις ἕως τώρα ἔλαβα ἐπιστολὰς παρὰ μικρῶν μου φίλων, αἱ ὁποῖαι ἤρχιζαν ὡς ἑξῆς:

« Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Ἤθελα νὰ σου γράψω πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ἀλλὰ... δὲν ἠξευρα νὰ γράφω ἐπιστολάς.»

Μία δὲ φίλη μου, ἀπὸ τὰς πλέον εὐφυεῖς, μοῦ ἔγραφε τελευταίως:

« Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Ἠρώτησα τὴν φίλην μου τάδε διατὶ δὲν σου γράφει, καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν γνωρίζει νὰ συνθέτῃ ἐπιστολάς. Νομίζω ὅτι ὄχι μόνον αὐτή, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ ἄλλαι φίλαι σου θὰ σου ἔγραφαν, ἂν ἐγνώριζαν νὰ γράφουν ἐπιστολάς. Σύ, ἀγαπητή μου Διάπλασις, δὲν τους λέγεις πῶς γράφεται μία ἐπιστολή; Θὰ ὠφελήσῃ πολὺ μιὰ τοιαύτη διδασκαλία σου.»

Πῶς γράφεται μία ἐπιστολή; Μὰ ὑπάρχει, ἐσκέφθην ἀναγνώσασα τἀνωτέρω, ἁπλούστερον πρᾶγμα; Καὶ ὅμως ἰδού, ἅμα δὲν το ἠξεύρῃ κανεὶς καὶ τὸ ἁπλούστερον πρᾶγμα εἶνε δυσκολώτατον! Δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν μου γράφουν ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι, ἐνῷ εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλοι με ἀγαποῦν: Δὲν ἠξεύρουν νὰ γράφουν ἐπιστολάς! Καὶ εἶνε φυσικὸν αὐτό, ἐσκέφθην πάλιν, ἀφ' οὗ οἱ πλεῖστοι εἶνε τόσον μικροί! Ἠξεύρουν νὰ διαβάζουν· ἀλλὰ νὰ γράφουν...ὰ, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Τῳόντι ὑπάρχουν πολλὰ παιδία καὶ κοράσια, τὰ ὁποῖα τὴν πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν των ποῦ ἔγραψαν ἐπιστολήν, ἔγραψαν πρὸς ἐμέ. Πρωτήτερα δέν τους εἶχε δοθῆ ἀφορμὴ νὰ ἐκφράσουν γραπτῶς τὰς ἰδέας των.

Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ πολλαὶ ἐξαιρέσεις. Ἔχω φίλας καὶ φίλους, — καὶ σχετικῶς μικρᾶς ἡλικίας, — οἱ ὁποῖοι ἀμιλλῶνται μὲ τοὺς καλλιτέρους ἐπιστολογράφους. Δὲν θέλω νἀναφέρω ὀνόματα, διὰ νὰ μὴ πληγώσω τὴν μετριοφροσύνην κανενός· ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι συχνότατα λαμβάνω ἐπιστολὰς τόσον τρυφεράς, τόσον εὐφυεῖς, τόσον χαριτωμένας, ὥστε κινοῦν πολὺ τὸν θαυμασμόν μου, θὰ ἐκίνουν δὲ βεβαίως καὶ τῶν ἄλλων τὸν θαυμασμόν, ἂν κατ' ἀρχὴν δὲν ἀνεγίνωσκα τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου μόνη μου.

Καὶ ὅμως πόσοι ἀπὸ τοὺς μὴ γράφοντας, δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νἀναπτύξουν τὴν αὐτὴν τρυφερότητα καὶ εὐφυΐαν καὶ χάριν, ἐὰν ἀπέβαλον τὴν δειλίαν καὶ ἀπεφάσιζαν νά μου γράψουν. Ἀλλὰ ἐξέχασα ...αὐτοὶ δὲν ἠξεύρουν νὰ γράφουν ἐπιστολάς. Τὸ παραδέχομαι. Καὶ διὰ νὰ λείψῃ πλέον καὶ αὐτὸς ὁ λόγος — ἤ ἂν θέλετε, αὐτὴ ἡ πρόφασις, — ἀπεφάσισα νὰ σας δώσω σήμερον μερικὰς στοιχειώδης ὁδηγίας διὰ τὴν ἐπιστολογραφίαν.

Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι, διὰ πρώτην φοράν, θέλετε νὰ γράψετε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς ἐμέ. Θὰ ζητήσετε ἕνα φύλλον ἐπιστολικοῦ χάρτου (καὶ ὁ πατέρας σας βέβαια θά σας δώσῃ προθυμότατα) θὰ καθήσετε εἰς τὸ τραπεζάκι σας, θὰ διαλέξετε μίαν γραφίδα νὰ γράφῃ καλά, — (ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὰ χέρια σας πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρά,) καὶ ἐπάνω ἐπάνω πρῶτα-πρῶτα θὰ γράψετε — πάντοτε μὲ τὸ καλλίτερόν σας γράψιμον, — τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας καὶ τὴν χρονολογίαν. Παραδείγματος χάριν:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1896

Ἄλλη γραμμὴ ὕστερα. Θὰ μὲ προσφωνήσετε ὅπως σᾶς λέγει ἡ καρδιά σας. Συνήθως οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν:

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Αὐτὸ γράφετε καὶ σεῖς καὶ κατόπι ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἑπομένην γραμμήν, ἀρχίζετε τὴν ἐπιστολήν.

Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα! Τί θὰ μου γράψετε;

Θὰ μου γράψετε, φυσικά, ὅ,τι ἔχετε νὰ μου εἰπῆτε. Καὶ διὰ νὰ ἐπιθυμῆτε νὰ μου γράψετε, βέβαια κάτι θὰ θέλετε νὰ μου εἰπῆτε. Ὅταν ἀγαπῶμεν ἕνα ἄνθρωπον θέλομεν νὰ τῳ εἴπωμεν πολλὰ-πολλά. Μόνον ὅταν ἀδιαφοροῦμεν, δὲν ἔχομεν νὰ τῳ εἴπωμεν τίποτε!

Καὶ πῶς θὰ μου γράψετε αὐτὰ που ἔχετε νὰ μου εἰπῆτε;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις σᾶς τρομάζει ὀλίγον, ἔ; Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆτε. Θὰ σας δώσω ἕνα ἁπλούστατον κανόνα καὶ ἅμα τὸν ἐνθυμεῖσθε πάντοτε, ποτὲ δὲν θὰ εὑρεθῆτε εἰς ἀμηχανίαν, οὔτε θὰ βλέπετε τὸ ταβάνι μὲ τὴν πένα 'ς τὸ χέρι.

Ἀκούσετε: Θ ά μ ο ύ τ α γ ρ ά φ ε τ ε ὅ π ω ς θ ά μ ο ύ τ α ἐ λ έ γ α τ ε ἐ ὰ ν μ' ἐ β λ έ π α τ ε.

Τίποτε ἄλλο! Εἶνε ὁ μόνος κανὼν τῆς ἐπιστολογραφίας· ἀπὸ αὐτὸν ἀπορρέουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Πρέπει νὰ γράφετε φυσικά· πρέπει νὰ γράφετε μὲ ἀφέλειαν, ὅπως ὁμιλεῖτε. Νὰ γράφετε τὰς ἰδέας σας ὁμαλὰ καὶ κανονικά, ὅπως σᾶς ἔρχονται εἰς τὸ κεφάλι, χωρὶς ἑλληνικοῦρες, χωρὶς πολυπλόκους συντάξεις, χωρὶς ρητορικὰ στολίδια, χωρὶς προσποίησιν, χωρὶς ψιμμύθιον. Ἁπλᾶ σᾶς εἶπα καὶ φυσικά. Αὐτὸ εἶνε ὅλον. Ἂν το ἐφαρμώσετε, ἐτελείωσε! Ἡ ἐπιστολή σας ἔγινε καὶ τὰ κατεβατὰ ἐγέμισαν χωρὶς νὰ το ἐνοήσετε, χωρὶς νὰ κοπιάσετε, χωρὶς νὰ βασανισθῆτε Ὅταν γράφωμεν πρὸς ἕν ἀγαπητόν μας πρόσωπον, δὲν πρόκειται οὔτε νὰ ἐπιδείξωμεν γνώσεις, οὔτε νὰ ἐπιτηδευθῶμεν ρητορείαν. Πρόκειται μόνον ν ά τ ῳ ὁ μ ι λ ή σ ω μ ε ν ὅπως μᾶς ὑπαγορεύει ἡ καρδία μας. Ἡ διάσημος γαλλὶς κυρία Σεβινιέ, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰς ὡραιοτέρας ἐπιστολὰς τοῦ κόσμου, ἔδωσε ποτὲ πρὸς τὴν θυγατέρα της τὴν ἑξῆς συμβουλήν, τὴν ὁποίαν θέλω νὰ χαράξετε βαθύτατα εἰς τὸν νοῦν σας: «Ὁσάκις μοῦ γράφεις — λέγει — δὲν θέλω νὰ μου ἀνοίγῃς τὴν βιβλιοθήκην σου, ἀλλὰ τὴν καρδίαν σου.»

Καὶ ἀφ' οὗ κατὰ τὴν μέθοδον αὐτὴν τελειώσετε τὴν ἐπιστολήν σας — καὶ σας βεβαιῶ ὅτι θὰ εἶνε καὶ ὡραία καὶ ἐκτενὴς καὶ εὐχάριστος καὶ ἀγαπητή, — τὴν ὑπογράφετε, τὴν κλείετε εἰς ἕνα φάκελον μὲ προσοχὴν νὰ μη λερωθῇ (διότι εἶνε πολὺ ἄτοπον νὰ στέλλωμεν εἰς οἱονδήποτε ἐπιστολὰς μουντζουρωμένας,

λερωμένας ἤ.... κακογραμμένας.) καὶ μοῦ την στέλλετε μὲ τὸν ὑπηρέτην σας ἤ μὲ τὸ ταχυδρομεῖον.

Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαράν μου, ὅταν θά την λάβω!

Καὶ διὰ νὰ ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ πρακτικώτερα, ἰδοὺ καὶ ἓν ὑπόδειγμα ἐπιστολῆς. Μοῦ την ἔστειλε πρό τινων ἡμερῶν ἕνας μικρός μου φίλος, ἀπὸ τοὺς ἐφετεινούς.

Ἐν ... τῇ 15 Ἰουνίου 1896

Ἀγαπητή μου Διάπλασις

Πρώτην φορὰν ἐφέτος ἔγινα συνδρομητής σου καὶ ἔλαβα ὅλα τὰ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα φυλλάδιά σου. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ κρατήσω τὸν ἐνθουσιασμόν μου καὶ σου γράφω τὴν παροῦσαν, διὰ νὰ σου εἴπω ὅτι δὲν ἀνέγνωσα ὡραιότερον πρᾶγμα εἰς τὴν ζωήν μου ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά σου, ἀπὸ τὰ διηγήματά σου, ἀπὸ τὰ ποιήματά σου, ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν σου...

Ὤ, ἡ ἀλληλογραφία σου προπάντων μὲ τρελλαίνει. Πόσον εἶνε εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς τόσον καὶ ἀπαντᾷς εἰς τὰς ἐπιστολάς των! Πῶς τους ζηλεύω! Θὰ ἀπαντᾷς καὶ εἰς ἐμέ, ἄν σου γράφω, ὅπως ἐπιθυμῶ τόσον, τακτικά, ὅ τι μοῦ συμβαίνει, ὅ τι σκέπτομαι, ὅ τι αἰσθάνομαι; Αὐτὸ ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω προπάντων καὶ σου γράφω. Ἐλπίζω νὰ με ἀξιώσῃς ὀλίγων σου λέξεων εἰς τὴν προσεχῆ ἀλληλογραφίαν. Ἀπάντησέ μου ὑπὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν ψευδωνύμων: Θ α υ μ α σ τ ής, Ἐ ν θ ο υ σ ι α σ μ ός,.... (Π α ρ α λ ε ί π ε τ α ι τ ὸ ἐ κ λ ε χ θ ὲ ν ψ ε υ δ ώ ν υ μ ο ν). Ἐκλέξε σὺ ὁποιον σοῦ ἀρέσῃ καλλίτερα.

Εἶμαι 12 ἐτῶν καὶ πηγαίνω εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Ἄλλοτε θὰ σου γράψω περισσότερα.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ καὶ περιμένω.

ὁ συνδρομητής σου

***»

Αὐτὰ διὰ σήμερον ἀρκοῦν. Ἄλλην φορὰν θὰ σας εἴπω περισσότερα περὶ ἐπιστολῶν καὶ θὰ σας δώσω καὶ ἄλλα διάφορα ὑποδείγματα. Διότι δὲν πρόκειται μόνον περὶ ἐπιστολῶν πρὸς τὴν Δ ι ά π λ α σ ι ν. Πρόκειται νὰ μάθετε γενικῶς καὶ διὰ κάθε περίστασιν, πῶς γράφεται μία ἐπιστολή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΝΑ ΘΕΡΙΟ

Ἕνα θεριὸ μὲ πόδια ξαπλωτά,
μὲ δέρμα μαλακό,
κοιλιὰ πρισμένη, μάτια φουσκωτά,
τὸν λέγουν βαθρακό.

Πηδᾷ ἐδῶ καὶ 'κεῖ μέσ' 'ς τὴν αὐλή,
καὶ σὰν τον κυνηγῶ
δὲν ξεύρω ποιὸς φοβᾶται πιὸ πολύ,
ἐκεῖνος ἢ ἐγώ;

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. Βιζυηνοῦ]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια τοῦ σελ. 205)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΑΙΠΟΘΥΜΕΙ

Ὅσῳ παρήρχοντο οἱ μῆνες, τόσον ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐνοστάλγει ὁ Φίλιππος. Ὁ κύριος Ἔνσβορτ ἔλεγεν ὅτι θὰ ἐπιστρέφουν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην κατὰ τὴν ἄνοιξιν. Ὁ Μάρτιος ἐπλησίαζεν, ὁ δὲ Φίλιππος ἐμετροῦσε τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς ἡμέρας πού τον ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἐπανέβλεπε τὴν πατρίδα του.

«Εἶδε τὴν μαντμαζέλ Ἄλβυ ἀναιβασμένην ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν». (Σελ. 214 στ. β'.)

Μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον ἔκαμνε μάθημα ζωγραφικῆς εἰς τὸ ἐργαστήριον, — διότι ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Νέαν Ὑόρκην εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται συντόνως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ θετοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ ἔκαμνε μεγάλας προόδους. Διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὸ ἔργον του καὶ ἀτενίσας τὸν κύριον Ἔνσβορτ ἠρώτησε:

«Θὰ πᾶμε τώρα γρήγορα 'ς τὴν Ὀρλεάνην, μπαμπᾶ; Εἴπατε ὅτι θὰ φύγωμεν τὸν Μάρτιον καὶ νὰ ὁ Μάρτιος ἦλθε.

— Πολὺ βιάζεσαι, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἔνσβορτ μειδιῶν. Δέν σου ἀρέσει ἐδῶ; Ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ γλυκύς, δὲν βλέπω τὸν λόγον διατὶ νἀναχωρήσωμεν, ὅσῳ ἐξακολουθεῖ αὐτὸς ὁ ὡραῖος καιρός.

— Ξεύρετε ὅμως, μπαμπᾶ, τώρα θὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ὁ πάτερ Ἰωσὴφ καὶ ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι ἐκεῖ.

— Καὶ διατί;

— Μὰ δὲν συλλογίζεσθε λοιπὸν τὰ π α ι δ ι ά του, μπαμπᾶ; Πρέπει νά τού τα δώσω. Μοῦ τα ἔδωσε νά τού τα περιποιηθῶ ὅσον καιρὸν θὰ ἔλειπε καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά τα κρατήσω περισσότερον. Ἔπειτα... ἔχω καὶ κάτι νά τον ἐρωτήσω... κάτι τι πολὺ σπουδαῖον, ποῦ συχνά το συλλογίζομαι.

— Τί πρᾶγμα;

— Θέλω νά τον ἐρωτήσω γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ γιὰ τὴν μητέρα μου. Ἡ θεία Ἀντωνία μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ ξεύρει νά μου 'πῇ γι' αὐτοὺς καὶ ὅτι ἔχει νά μου δώσῃ καὶ κάτι χαρτιά.

— Ἀλήθεια; ἔχει ἔγγραφα; σοῦ το εἶπεν ἡ θεία σου; Καὶ διατί, παιδί μου, δέν μου ἔκαμες λόγον ποτέ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἔνσβορτ μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

— Δέν το ἐσυλλογίσθηκα, μπαμπᾶ· ἔπειτα αὐτὸ δὲν θὰ ἐχρησίμευε, διότι ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ δὲν ἦτο εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην· ἀλλὰ τώρα ποῦ θὰ ἐπέστρεψε, πρέπει χωρὶς ἄλλο νά τον ἰδῶ δι' αὐτά.

— Κ' ἐγώ, παιδί μου, ἤθελα νά τον ἰδῶ, θὰ γράψω δὲ εἰς τὸν ἐφημέριον τῆς Παναγίας, 'ς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, νά μου 'πῇ ἂν ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ ἐπέστρεψε ἢ μᾶλλον ἂν ξεύρῃ ποῦ εὑρίσκεται, διὰ νά του γράψω.

— Ναί, ναί, ἀλήθεια, ὁ ἐφημέριος τῆς Παναγίας θὰ ξεύρῃ, εἶπεν ὁ Φίλιππος ζωηρῶς. Καὶ μιὰ φορὰ ποῦ θὰ του γράψετε, μπαμπᾶ, εἰμπορεῖτε νά τον ἐρωτήσετε τί γίνεται ἡ Δέα; Ἡ καϊμένη ἡ Δέα! Φοβοῦμαι μὴ δὲν ἔχῃ πάλι χρήματα, μὴ δὲν πωλῇ τὰ ἀγαλματάκια

τοῦ πατέρα της. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γυρίσω ἐκεῖ πέρα διὰ νὰ την ἰδῶ καὶ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε

— Παιδί μου, ἀπήντησε ὁ ζωγράφος συγκεκινημένος, ἔχω νὰ σοῦ δώσω πολὺ εὐχαρίστους εἰδήσεις περὶ τῆς φίλης σου. Ἤθελα νὰ το εἴπω πρώτα εἰς τὴν μητέρα σου διὰ νὰ της δώσω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σε χαροποιήσῃ αὐτή, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σε κάμω πλέον νὰ περιμένῃς. Σήμερον τὸ πρωΐ ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν κύριον Δετράδαν. Θυμᾶσαι βέβαια ποῦ σοῦ ἔκαμα λόγον δι' ἕνα φίλον μου, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε πρό τινος καιροῦ διὰ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Δέα θὰ ἦτο θυγάτηρ ἑνὸς ἀδελφοῦ, τὸν ὁποῖον ζητεῖ τώρα ἀπὸ πολὺν καιρόν· ἔ; λοιπόν, ὁ φίλος μου ἐκεῖνος δὲν ἠπατήθη! Ὁ πατὴρ τῆς Δέας, ὁ καλλιτέχνης τῶν κηρίνων ἀγαλματίων, εἶνε ὁ Βίκτωρ Δετράδας, ὁ μόνος ἀδελφὸς τοῦ φίλου μου. Ὥστε τώρα ἡ Δέα δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, τώρα εἶνε πλουσία, διότι ὁ πατήρ της ἔχει πολλὰ κτήματα εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἡ μικρά σου φίλη εὗρε ἀκόμη ἕνα προστάτην, τὸν καλόν της θεῖον, ὁ ὁποῖος καθὼς μοῦ γράφει ὁ ἴδιος, χαίρει πολὺ ποῦ ἔχει μίαν τόσῳ χαριτωμένην καὶ ἀξιαγάπητον ἀνεψοῦλαν!

— Ἡ Δέα ἔχει θεῖον! ἡ Δέα εἶνε πλουσία! Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ πωλῇ ἀγάλματα διὰ νὰ ζῇ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος μὲ λάμποντας ὀφθαλμοὺς καὶ κατακκόκινα μάγουλα ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν. Τώρα θὰ εἰμπορῇ νὰγοράζῃ τοῦ πατέρα της ὅλα τὰ βιβλία ποὺ θέλει. Πόσον πρέπει νὰ εἶνε εὐχαριστημένη καὶ εὐτυχής! Ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπα νὰ της εἰπῶ πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος κ' ἐγώ.

— Θὰ την ἰδῇς, παιδί μου, ἔννοια σου. Ἂν ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ ἐπέστρεψε, θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ἑβδομάδων.

Ὁ Φίλιππος ἦτο εὐτυχέστατος. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, νὰ ἰδῇ τὴν Δέαν, τὸν πάτερ-Ἰωσήφ, τὸν τάφον τῆς θείας Ἀντωνίας, τὴν Κελίναν· ὤ καὶ πῶς νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαράν του; Ἐγελοῦσεν, ἐτραγωδοῦσεν, ἐπήδα, ἦτο ἀδύνατον τελοσπάντων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ μάθημά του. Πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ αἰσθανθῇ τόσην χαράν, ὅλα ὅσα εἶχεν ὑποφέρῃ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Νέαν Ὑόρκην, τὰ πείσματα, τὰ πειράγματα καὶ τὰς περιφρονήσεις τῆς Λουκίας, τὰ ἄγρια βλέμματα τῆς λαίδης Ἔνσβορτ, ὅλα τὰ ἐλησμόνει τώρα. Ἀδιαφοροῦσε πλέον, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅπου ἠσθάνετο ὅτι δὲν τον ἠγάπων, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

— Ὅσῳ θέλῃ ἂς μου κάνῃ τώρα τὴ μεγάλη ἡ Λουκία! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ ἂς με μεταχειρίζεται ἄσχημα. Τί με μέλει πειά;

Μίαν ἡμέραν ἡ Λουκία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν ὑγιεινὸν περίπατον, τὸν ὁποῖον ἔκαμνε καθεκάστην, πολὺ θυμωμένη. Ἡ Κλαίδη Βλέκερ, ἓν κοράσιον τὸ ὁποῖον, ὅπως αὐτή, ἔκαμνε τὴν μεγάλην κυρίαν, — ἐπίσης γελοῖον ὑποκείμενον, τελοσπάντων, — τὴν συνήντησεν εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ τὴν ἐχαιρέτισε πολὺ ψυχρῶς. Ὁ Φίλιππος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο μόνος εἰς τὸ κελλάριον, καὶ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλον, παρεμόνευε μὲ ὕφος μυστηριῶδες καὶ κάπως πονηρόν... Ἔξαφνα ὀξεῖα κραυγὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὸν πρόδομον καὶ ταύτην διεδέχθησαν ἀμέσως ἄλλαι κραυγαὶ τρόμου. Τὸ σπίτι ἔγινεν ἄνω-κατω. Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχοντο αἱ φωναὶ καὶ εἶδε τὴν μ α ν τ μ α ζ ὲ λ Ἄλβυ ἀναιβασμένην ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, μ' ἔκφρασιν ἀπείρου τρόμου περιμαζεύουσαν τὰ φουστάνια της, ἐνῷ ἡ Λουκία, μὲ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ, μὲ τὸ κασκέλον ἀναποδογυρισμένον, μαλλιὰ καὶ πτερὰ ἄνω-κατω, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ φόβον, προσεπάθει νὰναρριχηθῇ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐξηκολούθει νὰ ξεφωνίζῃ, εἰς τρόπον ἐκκνὸν νὰναστατώσῃ ὅλην τὴν γειτονιάν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ

Νεαρὸς ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ γραφείου, κατώρθωσε μὲ τὰς οἰκονομίας του νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πολυχρόνιον πόθον του καὶ νὰγοράσῃ ἕν ποδήλατον. Ὁσάκις εἶχε καιρὸν μετέβαινεν εἰς μίαν ἀπόκεντρον πλατεῖαν καὶ ἐγυμνάζετο νὰ ποδηλατῇ.

Μίαν ἡμέραν τὸν ἐπλησίασεν ἐκεῖ ἕνας κύριος, ἀρκετὰ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος καὶ μὲ κάποιαν συστολὴν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ μὲ κάποιον θάρρος ἔπειτα, ἤρχισε νὰ τῳ δίδῃ διαφόρους συμβουλὰς περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ποδηλάτου. Ἐφαίνετο πολὺ πεπειραμένος εἰς τὴν τέχνην, καὶ ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος, ὡς ἀρχάριος πρὸς διδάσκαλον, ἠσθάνθη εὐθὺς πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὸν ἄγνωστον καὶ ὑποχρεωτικώτατον κύριον. Ἀλλὰ μολοντοῦτο δὲν εἶχε καὶ τὴν ἀπαιτουμένην δεξιότητα νὰ θέσῃ εὐθὺς εἰς ἐνέργειαν τὰ πολύτιμα καὶ σοφὰ διδάγματά του.

— Σταθῆτε, τοῦ ἔλεγεν ὁ καλὸς κύριος· ὄχι ἔτσι... ὄχι ἔτσι... πάλιν δὲν το κάμνετε καλὰ... σταθῆτε... βλέπετε;.. Δὲν μπορεῖτε... πρέπει νὰ σας δείξω... Σταθῆτε νὰ σας δείξω ἐγώ... Δὲν πειράζει· νὰ σας δείξω ἐγώ!

Καὶ ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος τῷ παρέδωσε προθύμως τὸ ποδήλατόν του. Ὁ εὐγενὴς κύριος ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ — διὰ νὰ του δείξῃ, — ἀπεμακρύνθη, — διὰ νὰ του δείξῃ, — ἔκαμεν ἕνα γῦρον, — διὰ νὰ του δείξῃ — εἰσῆλθεν εἰς τὸν παρακείμενον δρόμον, — διὰ νὰ του δείξῃ, — ἔβαλε δύναμιν, ἔφυγεν, ἐχάθη ὡς ἀστραπή, — διὰ νὰ του δείξῃ, — καὶ... δὲν ἐξαναφάνη πλέον.

Καὶ τοῦ ἔδειξε! Ἀντίο, ποδήλατον. Ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος κύριος ἦτο ἁπλούστατα λωποδύτης.

Τὸ γεγονὸς εὐτυχῶς δὲν συνέβη εἰς τὰς Ἀθήνας — ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς κάθε πόλιν ἔχουσαν ποδήλατα καὶ... λωποδύτας. Δι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω, ὅσοι γυμνάζεσθε νὰ ποδηλατῆτε, νὰ δυσπιστῆτε πολὺ προς τοὺς αὐτοσχεδίους διδασκάλους τοῦ ποδηλάτου, — ὅταν μάλιστα ἔχουν εὐπρεπὲς ἐξωτερικὸν καὶ ἀδράν προθυμίαν... νὰ σας δείξουν.

ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Εἰς τὴν ἐξοχήν μου ἔχω ἕνα γείτονα, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν, χρησιμεύει ὡς ἀντικείμενον διδασκαλίας εἰς ὅλους, μηδὲ τοῦ ἀγαθοῦ μας ἐφημερίου ἐξαιρουμένου.

Ἄλλοτε ἦτο βιομήχανος, ἔχουνε μέταλλα. Μετὰ τριακονταετῆ ἐργασίαν ἀποκτήσας κάποιαν περιουσίαν, ἀπεσύρθη, ἦλθεν εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐγεννήθη, ἠγόρασε μικρὰν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν καλλιεργεῖ συστηματικῶς, μικρὰν οἰκίαν μὲ ὡραῖον κῆπον, τὸν ὁποῖον διασκεδάζει καλλιεργῶν κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, καὶ κατὰ τὰς συνομιλίας μας κινεῖ πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον μου, ὁμιλῶν μοι περὶ παντοίων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶδεν ἢ ἔκαμεν.

Ἐχρημάτισε γεωπόνος πρὶν ἀκόμη χρηματίσῃ ἐργάτης χυτηρίου καὶ κατόπιν ἐργοστασιάρχης· ἐκτὸς τούτου εἶχεν ἔλθῃ εἰς σχέσεις, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, μὲ πολλοὺς διασήμους καλλιτέχνας, μὲ τὸν Παῦλον Δυμπουᾶ, μὲ τὸν Φαλγκιὲρ κλπ., αὐτὸς ἔχυσε τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Μιλλὲ καὶ ἄλλα ἔξοχα ἔργα. Εἶχε πεῖραν τοῦ κόσμου, πρακτικὸν νοῦν, εὐφυΐαν, ἀγαθότητα.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔπεσεν ἀπὸ μίαν κλίμακα καὶ ἔθραυσε τὸν πόδα του. Τὸ τραῦμα ἦτο ἐλαφρὸν καὶ ἡ θεραπεία του εὔκολος. Ἀλλὰ μία ἀδεξιότης καὶ μία κάποια ἀμέλεια περὶ τὴν θεραπείαν τὸ ἔκαμαν σοβαρόν· ἡ γάγγραινα ἐξεδηλώθη καὶ μίαν ἡμέραν κατόπιν ἰατρικοῦ συμβουλίου, εἶπε πρὸς τὸν χειροῦργον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ ἐκ Παρισίων: « Τὴν γνώμην σας τὴν ἀναγινώσκω μέσα εἰς τὰ μάτια σας... Διστάζετε νὰ μοῦ το

εἰπῆτε· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν διστάζω διόλου. Πρέπει νὰ μοῦ κόψετε τὸ πόδι! »

Ἡ ἐγχείρησις ἔγινεν· ἀλλὰ δι' αὐτῆς δὲν ἐξέλιπε καὶ πᾶς κίνδυνος. Ἐπηκολούθησαν φοβεραὶ ἐπιπλοκαί· ὀλίγον ἔλειψεν ὁ ἀσθενὴς νὰποθάνῃ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν πορεπονέθη, ποτὲ δὲν ἀπεδειλίασε! Τὸ θάρρος εἶνε ὁ καλλίτερος ἰατρὸς καὶ μετὰ πολλοὺς μῆνας βασάνων, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ χειμὼν καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἐξοχήν, τὸν εὗρον ὑγιᾶ εἰς τὴν μικράν του αἴθουσαν, ἐξηπλωμένον ἐπὶ κλινοειδοῦς πολυθρόνας, μὲ ἕνα πόδι ξύλινον. Τοῦ ἔθλιψα τὴν χεῖρα μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δηλαδὴ πρὸ διόμισυ ἐτῶν, ὅλαι μας αἱ συνομιλίαι περιστρέφονται περὶ τὸν ξύλινον ἐκεῖνον πόδα.

Μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπε: « Ἠεύρετε ποία εἶνε ἡ σκληροτέρα μου στιγμή; Τὸ βράδυ, ποὺ μου βγάζουν αὐτὸ τὸ ψευτικὸ ποδάρι καὶ πίπτω εἰς τὸ κρεβάτι. Τότε βλέπω τί μου λείπει. Πολλὲς φορὲς χωρὶς νὰ το θέλω, κλαίω, κλαίω τὸ κομμένο μου πόδι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι μόνον ὅταν εἶμαι μόνος ἐπιτρέπω εἰς τὸν ἑαυτόν μου αὐτὴν τὴν ἀδυναμίαν... Τὴν ἡμέραν πάλιν συνέρχομαι... εἶμαι φαιδρός...

— Τώρα περιπατεῖτε καλλίτερα;

— Ναί, καὶ καθημερινῶς κάμνω προόδους εἰς τὸ βάδισμα. Εἰς τὴν ἀρχὴν μοῦ ἐχρειάζοντο δύο δεκανίκια, τώρα μοῦ φθάνει μόνον ἕνα. Τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἠμπόρεσα νὰ κάμω τὸν γῦρον τοῦ κήπου μου, νὰ ἠξεύρατε ποίαν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθην! Ἐκτυποῦσα τὸ ἔδαφος τῆς δενδροστοιχίας μὲ τὸ ξύλινόν μου πόδι, ἐνόμιζα ὅτι ἔγινα πάλιν παιδί.

— Ἕνα πρᾶγμα μοῦ φαίνεται περίεργον, τῷ εἶπα.

— Ποῖον;

— Βλέπω ὅτι τὸ ξύλινόν σας πόδι εἶνε μὲ ἀρθρώσεις· ἐνῷ ἤκουσα ἀπὸ ἕνα ἀπόμαχον, ποὺ του ἔλειπεν ἐπίσης τὸ πόδι, ὅτι τὰ ἁπλᾶ ξύλινα πόδια τοῦ παλαιοῦ συστήματος, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀρθρώσεις, εἶνε προτιμώτερα.

— Ἔχετε δίκαιον· εἶνε πλέον ἐλαφρά. ἀλλά... διατί νὰ σάς το κρύψω; Τὸ ψεύτικο αὐτὸ πόδι μοῦ ὁμοιάζει τόσῳ μὲ τὸ φυσικόν, ὥστε νὰπατᾶται κανείς· μοῦ ἀρέσει καλλίτερα. Ἔχω καὶ ἐγώ, βλέπετε, τὴν ματαιοδοξίαν μου. Ἐκεῖνος ὁ διαβολοπάσσαλος, ξύλο κούτσουρο, ποῦ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ το κρατῇς τεντωμένο ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, ὅταν κάθεσαι, σοῦ ἐνθυμίζει πάντα τὴν συμφορά σου· ἐνῷ χάρις εἰς αὐτὸ τὸ πόδι, μὲ τὰς ἀρθρώσεις, εἰμπορῶ νὰ καθήσω εἰς ἕνα σαλόνι ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, μὲ τὸ γόνατον διπλωμένον καὶ μὲ τὸ πόδι εἰς τὸ πάτωμα. Ἔ, δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα αὐτό! Λησμονεῖ κανεὶς ὅτι εἶνε ἀνάπηρος. Ὦ, ὅταν εὑρίσκεται κανεὶς εἰς τοιαύτην θέσιν, περνοῦν τόσῳ παράξενες ἰδέες ἀπὸ τὸ κεφάλι του!

— Εἰπέτε μου, πῶς ἐκάματε τοὺς πρώτους ἓξ μῆνας μετὰ τὴν ἐγχείρησιν ὥστε νὰ ὑπερασπίσετε τὸν ἑαυτόν σας κατὰ τῆς ἀποθαρρύνσεως, κατὰ τῆς ἀπογοητεύσεως;

— Μετεχειρίσθην ὅλα τὰ μέσα. Πρῶτον δὲν μου λείπει κάποια δύναμις χαρακτῆρος. Ἔπειτα ἡ γυναικοῦλά μου μ' ἐπεριποιήθη τόσον! Ἤξευρα ὅτι εἶνε καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη, ἀλλὰ ὄχι εἰς τόσον βαθμόν! Ὑποφέρει καθὼς εἰξεύρετε, ἀπὸ ἀνίατον ἀσθένειαν· οἱ πόνοι της εἶνε δριμεῖς καὶ ἀκατάπαυστοι. Καὶ ὅμως ἐπὶ ἓξ μῆνας ἐλησμόνησεν ὅλα της τὰ βάσανα καὶ ἐφρόντιζε μόνον διὰ τὰ ἰδικά μου!... Ἔπειτα μ' ἐνεθάρρυνε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. Ἔλαβα τόσας ἐπιστολὰς ἀπὸ φίλους παλαιοὺς, ἀπὸ συναδέλφους μου, ἀπὸ ἐργάτας μου. Εἶχα τόσους φίλους καὶ δὲν το ἤξευρα!... Καὶ ἐδῶ ἀκόμη, εἰς τὸ χωρίον, ἐξ αἰτίας τοῦ δυστυχήματός μου, οἱ ξένοι μὲ περιποιοῦνται πολύ. Ὁ κ. Β. ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ κράτους, καθὼς ξεύρετε, ἔρχεται συχνὰ καὶ παίζει μαζί μου σύζευγα διὰ νὰ με διασκεδάζῃ. Ὁ κ. Χ. μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ποῦ ἐκάθησεν ἐδῶ κάμποσον καιρόν, μ' ἐπεσκέπτετο ἐπίσης. Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἔδωσαν θάρρος. Εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: πῶς ἀλλέως εἰμπορῶ νὰ πληρώσω τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, παρὰ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν;

— Καὶ τοὺς ἐπληρώσατε τόσον καλά, ὥστε σᾶς ἐπωνόμασαν ἱεροκήρυκα.

— Ἱεροκήρυκα! ἐπανέλαβε γελῶν. Καὶ διατί;

— Διότι ὁ καλός μας ἐφημέριος, ποῦ κηρύττει τόσον εὔμορφα, ποτὲ δὲν ἔκαμε τόσον καλὴν διδαχὴν περὶ ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως, ὅσῳ τὴν κάμνετε σεῖς διὰ τοῦ παραδείγματός σας...»

Ἀντὶ ἀπαντήσεως μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα καὶ ἀπεχωρίσθημεν κάπως συγκεκινημένοι καὶ οἱ δύο.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν E. Legouvé
ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξὺ δύο μικρῶν κορασίων.

— Ἠεύρεις, Μιμίκα; ὁ μπαμπᾶς θὰ μου ἀγοράσῃ ἐφέτος ἕνα ποδήλατον.

— Ἐμένα μοῦ ἀγόρασε ἕνα ἀπὸ πέραν!

— Ψφ! ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ἀνέβαινα σὲ περσινὸ ποδήλατο!

(Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ φίλη τῆς Μιμίκας, ἦτο αὐτὴ ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν το πιστεύω. Θεὸς φυλάξοι!)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πραγματικῶς, *θαυμαστὰ* τῶν *Ὡραίων Τοχῶν*, ὅταν κανεὶς εἶνε δεκατεσσάρων ἐτῶν δὲν εἶνε πλέον μικρὸ παιδί. Εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅπως σύ, καὶ πνεῦμα καὶ ἀρκετὰς γνώσεις. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ συνεργάτης μου καὶ δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ εἶνε φίλος μου, νὰ με ἀναγνώσκῃ καὶ νὰ μου γράφῃ. Ἔχω φίλους καὶ 14 καὶ 16 καὶ 17 καὶ 19ετῶν ἀκόμη. Οἱ συνεργάται μου ὅμως εἶνε ὄχι μόνον πολὺ μεγαλήτεροι των κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ γνωστοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐκλέγω. — Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιόν πού μου ἐζήτησες καὶ σε ἀσπάζομαι.

Καὶ ὅμως, *Ἀδν Κεχώτη*, περίεργον! ὁ *Κομφούκιος* δὲν εἶνε αὐτός πού μου γράφεις... Ὡραῖοι οἱ στίχοι σου εἰς τὸν Ἀβέρωφ. Σὲ ἀσπάζομαι κ' ἐγὼ σᾶς ἀρμόζει νὰσπάζεται μήτηρ παιδίων. Διὰ τὸ ἐξώφυλλον πού μου γράφεις, πρέπει νὰ σου στείλω ὅλον τὸ 52ον φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον καθὼ διπλοῦν τιμᾶται λεπτὰ 30.

Διατί νὰ λυπηθῇς τόσον, ἀγαπητέ μου *Λέον τῆς Ἀφρικῆς*; Πῶς σοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐσχημάτισα κακὴν ἰδέαν διὰ σέ; Δὲν σου ἔγραψα μάλιστα ὅτι ἤμην βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνες αὐτὸ ποὺ λέγεις; Ἔπειτα δὲν εἶσαι ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ὠργίσθης τόσον φοβερὰ κατὰ τῆς Ἰουλίας. Εἶδες ὅτι καὶ ἡ *Ἐλικωνιὰς Παρθένος* θὰ την *ἔδαρεν* ἐπίσης. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ γράφεις, ὅτι καὶ ὁ μικρὸς πρίγκηψ Ἀνδρέας ἐκτύπησε *πρό τινων ἑβδομάδων* ἕνα παιδὶ λαμπρᾶς οἰκογενείας, διότι τοῦ ἔλεγεν ὅτι τοῦ ἀρέσουν καλλίτερα τὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικά, δὲν το εἶδα εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ τὸ ἠξεύρω ὡς παλαιὸν ἀνέκδοτον. Ἠξεύρω ἐπίσης ὅτι ἡ Α. Β. Γ. εἶνε πολὺ ἐνθουσιώδης πατριώτης καὶ ὅτι μάλιστα μέχρι τινὸς ἐπέμενε νὰ μὴ μάθῃ ἄλλην γλῶσσαν, ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Β. Οἰκογενείας ἤκουσα μίαν φορὰν ὅτι μὲ ἀρκετὰ εἰρωνικὸν μειδίαμα ὑποδέχονται ὅσους ἐκ τῶν Ἑλλήνων τοῖς ἀπευθύνονται εἰς ξένην γλῶσσαν. — Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ *Ἄριστα*. Εὖγε!

Πολὺ ἐχάρην διὰ τὴν γνωριμίαν, *Γέρον τοῦ Ὑμηττοῦ*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ περιμένω τὰς λύσεις σου Ἐλπίζω νὰ μου γράφῃς συχνά, νέε μου φίλε, ἀφοῦ με ἀγαπᾷς τόσον.

Ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητὲ *Ἀκρίτα*. Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἐγράφη *νομός*, ἐνῷ εἰς τὸ χειρόγραφον ὑπῆρχεν ἡ λέξις *ἰσθμός*. Τὸ λάθος τοῦτο δὲν παρετηρήθη καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὰ λύσεις ἐσημειώθη ἡ λέξις *Παναμᾶς*. Τοιαῦτα λάθη γίνονται συχνά. Πρέπει νὰ ἠξεύρῃ κανεὶς ἀπὸ τυπογραφεῖον καὶ ἀπὸ τυπογραφικὰς διορθώσεις διὰ νὰ συγχωρῇ καὶ χειρότερα ἀκόμη. Προχθὲς μία ἑλληνικὴ ἐφημερὶς, εἰς τὸν ἐπίλογισμὸν μιᾶς τραπέζης, νομίζω ἀντὶ νὰ γράψῃ valeurs, ἔγραψε voleurs. Τοὺς εἶπε δηλαδὴ *κλέπτας* τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὰ καλὰ καθούμενα! Δι' αὐτὸ λέγουν ὅτι ὁ Διάβολος ἔγινε τυπογράφος. — Τὰ ἴδια θὰ ἔλεγα καὶ εἰς τὴν *Συριανὴν Σφίγγα*, ἡ ὁποία μοῦ παρατηρεῖ ὀρθότατα ὅτι ἡ κλητικὴ *Εἰρηνοδίκα* εἶνε ἐσφαλμένη. Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς ἀκόμη τὸ γλυτόνιο μὲ δύο ε καὶ τὸ τρομάζετε (β' πρόσωπον) μὲ *αι*!

Τελείωσε λοιπὸν τὸ διηγηματάκι σου, *Ἀθηγγανίς*, καὶ στεῖλέ μοῦ το· ἄλλ' ὄχι διὰ νὰ το δημοσιεύσω, μόνον διὰ νὰ το ἀναγνώσω. Ἂν θέλῃς νὰ δημοσιευθῇ διήγημα ἰδικόν σου, προσπάθησε νὰ βραβευθῇς εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

« Τί ὡραῖος ὁ ρεμβασμὸς τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἀνανία! — μοῦ γράφει ὁ καλός μου *Χρυσάεκος*. Πόσον ἐπιθυμούσαμεν νὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ! (διότι ἔχει καὶ τέσσαρας ἀδελφοὺς ἀκόμη ὁ *Χρυσάεκος*.) Ἂν το ἠξεύραμεν, ἐγὼ καὶ ὁ *Πελαργὸς* θὰ πετούσαμεν ἕως ἐκεῖ καὶ ἀπὸ καμμίαν τέφραν θάνεγεννᾶτο καὶ *ὁ Φοῖνιξ* θὰ

παρουσιάζετο καὶ ὁ *Προμηθεὺς* ἐκάνω εἰς κανένα βράχον,—ἐλεύθερος ὅμως πλέον! — καὶ ὁ *Κυταείγειρος* μὲ τὰ δόντια του θὰ ἐκρατοῦσε τὴν κυρὰ-Μάρθα ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ δὲν θά την ἄφινε νὰ κτυπήση τὴν θύραν καὶ νὰ τον ἐξυπνήση τόσον γρήγορα. Τί κρῖμα!»

«Ἀνέγνωσα τὰς περὶ ξενολατρείας ἐπιστολὰς τοῦ κυρίου Φαίδωνος—μοῦ γράφει ὁ *Ὀλυμπιονίκης*. Ἔμπροσθέν μου οὐδεὶς τολμᾷ νὰ εἴπῃ κακὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας: ὅσοι ἐπειράσησαν ἀπεκρούσθησαν διὰ τοῦ λόγου μου αἰκτρῶς, διότι ἐγὼ εἶμαι Ἕλλην! • Εὖγε, *Ὀλυμπιονίκη* μου!

Ἀπατᾶσαι, *Μυροβόλος Ῥοδῆ*, νομίζουσα ὅτι δὲν εἶχα παράπονα διὰ τὴν μακρὰν σιωπήν σου. Ἀπαναντίας τὸ μόνον μου παράπονον ἦτο: «μὰ νὰ μὴ μου γράψῃ δυὸ λέξεις ἐφέτος καὶ ἡ *Μυροβόλος Ῥοδῆ*;» Φαντάζεσαι λοιπὸν μὲ πόσην χαρὰν ἔλαβα τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου. Ἐλυπήθην ὅμως πολύ, μὰ πάρα πολύ, ποῦ ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν ἔφθασεν ἐκπρόθεσμος εἰς τὸ γραφεῖον μου. Τί κρῖμα! Τώρα πλέον καὶ ἡ κρίσις ἔγινε καὶ τὸ διπλοῦν φύλλον μὲ τἀποτελέσματα εὑρίσκεται ὑπὸ τὰ πιεστήρια... Τοὐλάχιστον θὰ μου γράψῃς συχνά;

Δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Θησεῦ*. Ἔλαβα τὰς λύσεις σου καὶ σε ἀσπάζομαι.

Ἡρωΐς τῆς ἡμέρας τελοσπάντων ἡ Ἰουλία τοῦ κυρίου Φαίδωνος, ἡ Ζουλὴ ἢ *Ζουρλὴ* ὅπως τὴν ὀνομάζει *ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων*. Μά σου εἶνε ἕνας κι' αὐτὸς *ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων*! Τὰ γράμματά του φθάνουν ἀλλεπάλληλα, πάντα γεμάτα, πάντα ἤξυπνα καὶ χαριτωμένα. Δι' ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα ζητήματα μεῦ γράφει δι' ὅλα. Ἔχει ὅμως ἄδικον νὰ νομίζῃ ὅτι μία περιγραφὴ ἑνὸς γνωστοῦ πράγματος δὲν ἐνδιαφέρει. Ἴσα ἴσα ἐνδιαφέρει περισσότερον! Ξεύρεις μὲ τί ἐνδιαφέρον θὰ μ' ἐδιάβαζες, ἂν σου περιέγραφα ποτὲ τὸ σπίτι σου; (πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ το ἰδῇς, ἂν γίνῃς μέγας ἄνθρ.) Καὶ ξεύρεις τί θὰ σ' ἐνδιέφερε περισσότερον; ἡ περιγραφὴ τοῦ ἰδίου σου δωματίου! Καὶ ὅμως ὑπάρχει πρᾶγμά που νὰ σου εἶνε γνωστότερον; — Ναί, εἶνε ἀδελφός του ἐκεῖνος ποὺ μ' ἐρωτᾷς.

Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδιά που ἐζήτησες, Ἡρωϊκὴ Πάργα· τιμῶνται λεπτὰ 65. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ξηρὰ ἄνθη καὶ τὰ γραμματόσημα.

Ὡραῖαι ἀπήντησες εἰς τὴν φίλην σου ἐκείνην, Ἀνθηρὰ Ἄνοιξις. Ἂν δὲν τα ἐχαλοῦσες μαζί της θὰ σου ἔλεγα νὰ της εἰπῇς ὅτι: ὄχι μόνον εἰκοσαετεῖς δεσποινίδες μὲ ἀναγινώσκουν ἀκόμη μ' εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ μεγαλήτεροι ἀδελφοὶ τῶν μικρῶν μου φίλων. Ἀλλ' αὐτὸ παθαίνουν ὅσοι θέλουν νὰ κάμνουν τοὺς *μεγάλους* φαίνονται πολὺ *μικροί*. Ἀλήθεια;

Διόλου δὲν βραδύνουν τ' ἀποτελέσματα τῆς Β' Κυριακῆς, ἀγαπητὴ *Ἀνεμώνη*. Δὲν εἶπα ὅτι θὰ δημοσιευθοῦν *εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰουλίου*; Εἴμεθα λοιπὸν ἀκόμη ἐντὸς τῆς προθεσμίας. Εἶπα εἰς τὸν κύριον Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις περὶ Ἰουλίας.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — *Ὁ Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* ἀσπάζεται τὸν *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων*. — Ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὁλόκληρον τὸνομά του εἰς τὸν *Λεοντόκαρδον Λεωνίδαν*, ἀλλὰ μόνον τἀρχικά του: Σ. Κ. Τ. Ζητεῖ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Ὁ Ἴδιος συγχαίρει καὶ τὸν *Ἀνδρεῖον Ἠπειρώτην* διὰ τὴν ἱκανότητά του εἰ τὸ τονίζειν ᾄσματα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς εἶνε μουσικὸς (βιολιστής), ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τί ὄργανον παίζει καὶ πρὸ πόσου καιροῦ ἤρχισεν αὐτό. — *Ἡ Ἀθιγγανὶς* ἀσπάζεται τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα*, τὴν ὁποίαν, λέγει, νομίζει ὅτι γνωρίζει· ζητεῖ δὲ δι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀρχικά της· (ἀλλ' αὐτὸ τὸ εἴπαμεν *Ἀθιγγανὶς*· ὀνομάζεται Χ. Ν. Μ. ἔ, τὴν γνωρίζεις;) — Ὁ *Ὀλυμπιονίκης* ἀσπάζεται τὴν *Μαρουσιώτισσαν*, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι ὀνομάζεται Α. Π. Κ. Προσθέτει ὅτι εἶνε παλὺ δυστυχὴς διότι δὲν δύναται νὰ της το εἴπῃ ὁλόκληρον, ζητεῖ δὲ καὶ τὸ ἰδικόν της, καθὼς καὶ τὸ τῆς *Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος*, τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται. Ὁ Ἴδιος μοῦ παραγγέλλει νὰ εἴπω εἰς τὸν *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς* ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἶνε ἀνεψιός του. — Θέλετε τώρα καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὀλυμπιονίκου; ὁρίστε: 8 $^{1}/_{56}$ — Ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* συγχαίρει τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, ποῦ ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐξετάσεις της *ἐξαίσια*, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀκαμάτου Ποδηλάτου*. — Ἀκοῦς τί μου γράφει ἡ *Μοῦσα Πολύμνια*, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*; ὅτι σὲ γνωρίζει (καὶ νὰ τὄνομά σου φαρδυ-πλατὺ) καὶ νὰ σου 'πῶ πρωτίτι ὅτι τώρα ποῦ ἐξεμπλεξες ἀπὸ τὴν *Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν*, θὰ μπλέξῃς μὲ αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ τῆς *Ἀόρας τοῦ Ἀρίονος* τὸ ὄνομα τὸ γνωρίζει. Κοντεύει νὰ μὴ ὑπάρχῃ μυστικὸν ψευδώνυμον διὰ τὴν *Μοῦσαν Πολύμνιαν*! — Ἡ δὲ *Ἡρωϊκὴ Πάργα* πόλιν μοῦ γράφει ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἔκαμε λάθος εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐνδυμασίας τῆς *Κερκυραϊκῆς Μελίσσης*, ἠξεύρει ὅμως τὸ ὄνομά της καὶ τὸ σχολεῖον ποῦ πηγαίνει. Ἀ, αὐτὸ εἶνε γεγονός! Ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀνδρείου Ἠπειρώτου*. — *Ἡ Ἀνθηρὰ Ἄνοιξις* συγχαίρει τὴν *Γλυκείαν Πατρίδα* διὰ τὴν λαμπρὰν ἐκλογὴν τοῦ ψευδωνύμου της καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά της. Μοῦ γράφει δὲ νὰ συστήσω εἰς τὸν *Ἰαλασμὸν Κόσμου* νὰ φύγῃ γρήγορα ἀπὸ τὴν Κρήτην, διότι ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα εἰκάζει ὅτι θὰ εἶνε ἐκεῖ.— Ἴδου καὶ τὸ μηνιαῖον *ρεκὸρ* τῶν ὑποδημάτων τοῦ *Φοίβου Ἀπόλλωνος*: χαλᾷ ἓν ζεύγος ὑποδήματα τὸν μῆνα. Καὶ τί ὑποδήματα; χονδρὰ ὡσὰν σίδερο. Μοῦ ὑπόσχεται ὅμως ὅτι θὰ το αὐξήσῃ εἰς δύο. Πολὺ καλά!—

Ἀπὸ *ἕνα γλυκὸ φιλάκι* στέλλει ἡ *Διάπλασις* πρὸς τοὺς φίλους της *Ἰαλασμὸν Κόσμου* (τοῦ ὁποίου ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν· τί ἐξυπνη μορφή!) *Λευκὴν Περιστεράν*, *Λευκὴν Καμέλειαν* (αὐτὸ διὰ τοῦ *Φοίβου Ἀπόλλωνος*, καὶ νὰ της εἰπῇ ὅτι τὴν ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά). *Μοῦσαν Πολύμνιαν* (τὴν ὁποίαν παρακαλῶ νὰ μὴ ὑπογράφῃ πλέον μὲ τὸ παλαιόν της ψευδώνυμον), *Καρδερίναν*, *Παχὺν Τσίρον*, *Εὐτυχῆ Θητήν*, *Πελαργόν*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ξηρὰ ἄνθη), *Βασίλισσαν Ταϊτοῦ*, *Ταπεινὸν Ἴον* κλπ. κλπ.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος. Ἀπὸ τώρα ἔρχονται αἱ ἀπαντήσεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Αὐγούστου ἐ.ἔ.

388. Στοιχειόγριφος

Ἔχω κοιλίαν τρέφουσαν, ἀλλ' ὄχι τρεφομένην·
ἂν δὲ τὸ κάππα βγάλῃς
καὶ εἰς τὸ πῦρ με βάλῃς
θά με ἰδῇς 'ς τὰ σύννεφα ἀμέσως ὑψουμένην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διοδότου

389. Συλλαβόγριφος.

Πτηνὸν εἶνε τὸ πρῶτόν μου γράμμα τὸ δεύτερόν [μου·
Νῆσος μεκρὰ ἀλλ' ἔνδοξος εἶνε τὸ σύνολον μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δον Κιχότη.

390. Μωσαϊκόν

Ἡ Ἀῆμνος καὶ ὁ Ἑλικών, ὁ Νέρων, ὁ Ἀρίων
Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά—
καὶ μὲ μεγάλην τους χαρὰ—
νὰ σχηματίσῃς ἄφοβα ἕνα ἐκ τῶν θηρίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκαιόλα

391. Πρόβλημα

Εἶμ' ἀριθμὸς τριψήφιος καὶ τἄκρα μου ψηφία
ὅταν ὁμοῦ συναθροισθοῦν κάμνουν τὸ δεκαπλάσιο
τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον μὲ τρία ἂν τα συνάψῃς
τοῦ τρίτου τὸ διπλάσιον ὡς ἄθροισμα θὰ γράψῃς.
Ἂν δ' ἀφαιρέσῃς ἀπ' ἐμοῦ τρὶς τὸ τριάντα τρία
θὰ ἔχῃς τότ' ἀντίστροφα τὰ ἴδια μου ψηφία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσαφίου.

392-393. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων

1. Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου καὶ εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

2. Ἀποκύλυψον πρὸς Κύριον τὴν ὁδόν σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς ποιήσει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηφισσοῦ

394-397. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι:

Ἥρα, χιών, ἄγχος, ναός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου

398-399. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *ὅμμος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *κόλπος*.
2. Ἡ *τῆσος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πόλις*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομφουκίου

370. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Γίδες τοῦ Διός. 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Καρδαμάκη

371. Φωνηεντόλιπον

-ργσ-ν-ᾶ-δξ-χρ-τς-πρσς-κ-ᾶ-κνμ-ν-ᾶ-ρστρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

372. Ἐλλειποσύμφωνον.

Οιοσια-αι-οιοσια-ε-εαα-οθ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος

Κ...

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Μαΐου 1896

254. Κόσσυφος (Κώς, Σ, Φῶς) — **255.** Κέδρος, Κόδρος.

256.

Π	Ζ	Π
Ρ	Α	Α
Ο	Κ	Ρ
Σ	Α	Υ Ρ Α
		Ν
		Θ
		Ι
		Ο
		Σ

257.

Γ
ΡΕΑ
ΣΕΛΑΣ
ΙΑΠΩΝ ΙΑ
ΣΙΜΩΝΙ ΔΗΣ

258.

Ο Σ Σ Α
Σ Α Ι Σ
Σ Ι Λ Μ
Α Σ Μ Α

259. — Ὁ ἀριθμὸς 105 καὶ πάντες οἱ πολλαπλάσιοι αὐτοῦ. — **260-261.** 1, *θῦμα*, θύρα, θήρα, Ἥρα, ὥρα, χώρα, χῶμα, πῶμα, *πεῦμα*. 2, *Οἶκος*, οἶνος, ὄνος, ὄρος, πόρος, Πύρρος, *πόργος*. — **262.** ΑΛΑΣ (1, ΑΣία. 2, ΛΑμία. 3, ΑΛλος. 4, ΣΑμος).

Τὸ ἀνείτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἀκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.